

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-116)

Mar (1) / 2012

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம் 5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் 7
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....10
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....18
6. திருவிருத்தம்.....28

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 93)

567. ஹலாயத:

கீழே உரைக்கப்பட்ட அனைத்து உயிர்களின் செழிப்பை உண்டுபண்ணுகின்ற கலப்பை என்னும் ஆயுதம் கொண்டவன். ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மத்தில் (41-36) - பலபத்ரம் ஸம்ருத்தயர்த்தம் ஸீரகர்மணி கீர்த்தயேத் - இந்தப் பூமியை உழும்போது, அதன் செழிப்பிற்காக, பலராமனை நினைக்கக்கடவன் - என்றே கூறப்பட்டது.

568. ஆதித்ய:

தனக்கு வாசகமாக உள்ள அகாரத்தின் பொருளாக உள்ளவன். ஸங்கர்ஷணனின் பீஜமந்த்ரம் அகாரமாக உள்ளதால் இவ்விதம் கூறப்பட்டதாகக் கொள்க. அல்லது, கடந்த பிறவியில் அதிதியாக இருந்த தேவகிக்குப் பிறந்தவன் என்றும் உரைக்கலாம். ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மத்தில் (93-44) - தாசுஷாயணீ த்வம் ஆதிதி: ஸம்பூதா வஸுதாதலே நித்யைவ த்வம் ஜகத்தாதீ ப்ரஸாதம் தே கரோம்யஹம் - தாசுஷாயணீ! நீ முன்பு அதிதியாகப் பிறந்தாய், அப்படிப்பட்ட உனக்கு இப்போது நான் அனுக்ரஹம் செய்கிறேன் - என்று பகவான் அருளிச்செய்தான்.

நாராயணனைக் குறிக்கும் திருநாமங்கள் (569 - 574)

569. ஜ்யோதி: ஆதித்ய:

ஜ்யோதிஸ்வரூபனாகிய ஆதித்யன். இவ்விதம் உரைத்தால் ஜ்யோதியற்ற ஆதித்யன் என ஒருவன் உள்ளது போன்று ஆகிறதே! உண்மையே,

ஸர்வேச்வரனுடைய தேஜஸ்ஸுக்கு முன்பாக சூரியனின் ஒளி என்பது இருளாகவே உள்ளது என்று கருத்து. மஹாபாரதம் ஸ்ரீநாராயணீயத்தில் - நிஷ்ப்ரபாணி ச தேஜாம்ஸி ப்ரஹ்மா சைவ ஆஸநாத் ச்யுத: - நரனும் நாராயணனும் யுத்தம் செய்யும்போது எழுந்த தேஜஸ்ஸி அனைத்தும் மங்கின, நான்முகன் தனது ஆசனத்தில் இருந்து நழுவினான் - என்றது காண்க.

570. ஸஹிஷ்ணு:

நான்முகன் உள்ளிட்ட அனைவருடைய அபராதங்களையும் சகித்தபடி உள்ளவன். மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (352-64) - ப்ரஸாதயாமாஸ பவோ தேவம் நாராயணம் ப்ரபும் சரணம் ஜகதாமாத்யம் வரேண்யம் வரதம் ஹரிம் ததைவ வரதோ தேவோ ஜிதக்ரோதோ ஜிதேந்த்ரிய: ப்ரீதிமாநபவத் தத்ர ருத்ரேண ஸஹ ஸங்கத: - இந்த உலகங்கள் அனைத்திற்கும் ஆதியானவனும், அனைவரிலும் உயர்ந்தவனும், விருப்பங்களை அளிக்கவல்லவனும், அனைத்து பாவங்களையும் போக்குபவனும், எங்கும் நிறைந்தவனும் ஆகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனை ருத்ரன் வேண்டி நின்றான். இதனைக் கண்ட தேவனாகிய நாராயணன் தன்னுடைய சீற்றம் குறைந்து ருத்ரனுடன் கலந்து பரிமாறினான் - என்றது காண்க.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 116)

சாந்தோக்ய உபநிஷத்தின் வாக்கியமானது ஒரு ப்ரதிஜ்ஞை மற்றும் த்ருஷ்டாந்தம் ஆகியவற்றுடன் கடியதால், இதில் தெளிவான அனுமானம் என்பதன் தன்மை உள்ளது என்று கூறுவது சரியல்ல. இங்கு அனுமானம் என்பது கூறப்படவில்லை, காரணம் அதன் முக்கியமான அம்சமான ஹேது (காரணம்) பற்றி ஏதும் கூறப்படவில்லை. அதாவது சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-1-3) - யேநாச்ருதம் ச்ருதம் - எது கேட்கப்படவில்லையோ அது கேட்கப்பட்டதாகவே ஆகிறது - என்ற வரியில், "எவ்விதம் ப்ரஹ்மம் ஒன்றை அறிந்தால் அனைத்தையும் அறிந்ததாகிவிடும் என்பது கூறப்பட்டது", என்பதே விளக்கப்பட்டது. இவ்விதம் ஒரு வஸ்து உள்ளது என்று கொள்ளும்போது, அந்த ப்ரகரணத்தில் பேசப்பட்ட களிமண் போன்ற உதாரணங்கள், இந்த வஸ்துவுக்கு இப்படிப்பட்ட தன்மை உள்ளது (இதனை அறிந்தால் அனைத்தையும் அறிந்ததாக ஆகிறது) என்பது குறித்து விளக்குவதாகவே அமைந்துள்ளன; அதாவது இந்த வஸ்துவுக்கு இப்படிப்பட்ட தன்மை இல்லை என்று கூறுபவர்கள் குறித்தே இந்த உதாரணங்கள் காட்டப்பட்டன. இங்கு உள்ள ஈசுஷத் என்ற பதத்தை மட்டுமே வைத்துக்கொண்டு இங்கு அனுமானத்திற்கு இடமே இல்லை என்று கூறமுடியும்.

பூர்வபக்ஷம் - இங்குள்ள ஸங்கல்பம் என்பதை முக்கியமான ஒன்றாகவே கொள்ளவேண்டும். ஏன்? கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- சாத்தோக்ய உபநிஷத் (6-2-3) - தத்தேஜ ஐசுஷத - அக்னி ஸங்கல்பித்தது
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-2-4) - தா ஆப ஐசுஷந்தே - அந்த நீர் ஸங்கல்பித்தது

மேலே உள்ள வாக்கியங்களில் அக்னி, நீர் போன்றவை ஸங்கல்பித்ததாகக் கூறப்பட்ட போதிலும், அவை அறிவற்றவை என்பதால், இந்த ஸங்கல்பத்தை அமுக்யமாகவே கொள்ளவேண்டும் என்றாகிறது. இதே ப்ரகரணத்தில் படிக்கப்படும் ஸத்தின் ஸங்கல்பமும் இவ்விதம் அமுக்யமே ஆகியது. இது போன்று அசேதன வஸ்துவானது சேதனங்கள் போன்று நடந்து கொள்கின்றன என்பதைக் கூறும் வரிகள் உலகவழக்கில் உள்ளன. இவையாவன:

- வ்ருஷ்டிப்ரதீக்ஷா: சாலய: - நெற்பயிர்கள் மழைக்காகக் காத்துக் கிடக்கின்றன.
- வர்ஷேண பீஜம் ப்ரதிஸம்ஜஹர்ஷ - மழையைக் கண்ட விதைகள் மகிழ்ந்தன

ஆகவே ப்ரதானம் ஸங்கல்பம் செய்தது என்று கூறுவதில் எந்தத் தோஷமும் இல்லை. இதற்கான ஸித்தாந்தத்தை அடுத்து சூத்திரத்தில் உரைக்கிறார்.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 116)

மூலம் - ஆனாலும், ஆத்மா தேஹாதிவிலக்ஷணனாகையாலே ஸ்வரூபத்தில் வர்ணாச்ரமாதிகளில்லையென்று தெளிந்தவனுக்கு "ப்ராஹ்மணோஹம்", "க்ஷத்ரியோஹம்" என்றாற்போலே வரும் அபிமாநங்களடியாகக் கர்த்தவ்யங்களான வர்ணாச்ரமாதி தர்மங்களும், அவற்றோடே துவக்குண்டான உபாயாந்தரங்களும் அநுஷ்டேயங்களல்லாமையாலே இவ்வர்ணாச்ரமாதி நிபந்தங்களான தர்மங்கள், ஸ்வரூப விருத்தங்களென்னக் குறையென் என்னில், இதுவும் அநுபபந்நம். எங்ஙனையென்னில் - ஸ்வரூபத்தில் கர்மவிசேஷங்களடியாக ப்ராஹ்மணத்வாதிகளில்லையென்று தெளிந்தானே ஆகிலும் கர்மவிசேஷங்களடியாக ப்ராஹ்மணத்வாதி விசிஷ்ட சரீரத்தோடே ஸம்பத்தனாயிருக்கையாலே அச்சரீர ஸம்பந்தமே அடியாக வருகிற க்ஷுத்ரிபாஸாதிகளுக்குப் பரிஹாரம் பண்ணுகிற கணக்கிலே அச்சரீரம் விடுமளவும் அவ்வோ வர்ணாச்ரமாதிகளுக்கும் தன் சக்திக்கும் அநுரூபமாக அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி இஷ்டப்ராப்திகளைப் பற்றச் சாஸ்த்ரங்கள் விதித்த தர்மங்களை விடவொண்ணாது. ஆகையால் இத்தர்மங்களை தேஹாத்மவிவேகமடியாக ஸ்வரூப விருத்தங்களாக்கி இவற்றுக்குத் த்யாஜ்யதை சொல்லவொண்ணாது. தேஹாத்ம விவேகமுடையவனுக்கே பாரலௌகிக போகஸாதநமான தர்மத்தில் அதிகாரமாகையால் இத்தர்மங்களுடைய அநுஷ்டானத்துக்கு ஸ்வரூபத்தில் ப்ராஹ்மண்யாதி ப்ரமம் அதிகாரமன்று; ப்ராஹ்மண்யாதி விசிஷ்ட சரீரஸம்பந்தமே அதிகாரம். ஆகையால் ஸர்வ தர்மாநுஷ்டானத்துக்கும் உபயுக்தமான ப்ரக்ருத்யாத்மவிவேகமடியாக உபாஸநாதிகளுக்கு விரோதம் கண்டிலோம். உபாஸநாதிகள் அஹங்காராதிகர்ப்பங்கள் என்னுமிடம் சாஸ்த்ரமிசையாதிருக்கச் செய்தே ஆரோபித்தார்களத்தனை.

விளக்கம் - சரீரத்தைக் காட்டிலும் ஆத்மா வேறுபட்டது என்பதால், ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைப் பொறுத்தவரையில் வர்ணாச்ரம பேதங்கள் இல்லையென்று சிலர் தெளியக்கூடும். இவர்களுக்கு “நான் அந்தணன்”, “நான் சஷத்ரியன்” என்ற மயக்கம் காரணமாக ஏற்படுகின்ற, அந்தந்த வர்ணங்களுக்கு உரிய தர்மங்களும், அவற்றுடன் கூடியதான மற்ற உபாயங்களும் கைக்கொள்ளவேண்டிய அவசியம் இல்லை. இத்தகைய வர்ணாச்ரமங்களின் காரணமாக உண்டான தர்மங்கள் அனைத்தும் ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு விரோதமானவை - இப்படியாக ஒரு சிலர் வாதாடலாம். இது ஏற்க இயலாத வாதமாகும். ஏன்? ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைப் பொறுத்தவரையில் ப்ராஹ்மணத்தன்மை போன்றவை கிடையாது என்றபோதிலும், ஒருவன் தன்னுடைய பூர்வ கர்மங்களின் காரணமாக உண்டான ப்ராஹ்மணத்தன்மையுடன் கூடிய சரீரத்தின் தொடர்பை இப்போது அடைந்துள்ளான்; அந்தச் சரீரத்துடன் தொடர்பு கொண்டுள்ளதால் ஏற்படுகின்ற பசி, தாகம் போன்றவற்றை அவன் போக்கிக் கொள்ள முயல்கிறான் அல்லவோ? அதே போன்று அந்தச் சரீரத்தை விடுகின்ற காலம்வரையில் அவன் வர்ணாச்ரம தர்மங்களுக்கு ஏற்றபடி சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டவற்றைச் செய்தபடி இருத்தல்வேண்டும். தனது விருப்பங்கள் நிறைவேறவும் விருப்பம், அற்றவை நடைபெறாமல் இருப்பதற்கும், தன்னுடைய சக்திக்கு ஏற்றபடியாக, இவற்றைச் செய்யவேண்டும். இவைகளை விடுதல் கூடாது. ஆகவே சரீரத்திற்கும் ஆத்மாவிற்கும் உள்ள வேறுபாடுகளை அறிந்தவன் என்று கொண்டு, அந்த விவேகத்தின் அடிப்படையில், வர்ணாச்ரம தர்மங்கள் ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு விரோதமானவை என்று அவற்றைக் கைவிடலாகாது. இப்படிப்பட்ட சரீரம் மற்றும் ஆத்மா ஆகியவற்றின் விவேகம் கொண்ட ஒருவனுக்கு மட்டுமே இது போன்ற தர்மங்களில் அதிகாரம் உண்டு; ஆகவே இது போன்ற வர்ணாச்ரம தர்மங்களைக் கைக்கொள்ளுதல் என்பது ஆத்மஸ்வரூபத்தில் ப்ராஹ்மணத்தன்மை போன்றவை உள்ளது என்ற மயக்கத்தின் அடிப்படையில் வருவதால் அல்ல, ப்ராஹ்மணன் உள்ளிட்ட சரீரத்தின் தொடர்பு காரணமாக உண்டான அதிகாரத்தாலேயே ஆகும். ஆகவே அவரவர்களின் வர்ணாச்ரம தர்மங்களைச் செய்தல் என்பதற்கும், சரீரம் மற்றும் ஆத்மா ஆகியவற்றின் விவேகம் என்பதற்கும் எந்தவிதமான விரோதமும் காண இயலவில்லை. உபாஸநங்களில் அஹங்காரம் கூடியே உள்ளது என்பதை சாஸ்த்ரங்கள் ஒப்புக்கொள்ளாதபோதிலும், சிலர் இதனை இவ்விதம் உள்ளதாகவே கூறுகின்றனர்.

மூலம் - கர்மோபார்ஜிதங்களான கரணகளேபரங்களாகிற உபாதிகளைக் கொண்டு அநுஷ்டிக்கையாலே கர்மயோகாதிகள் நிருபாதிக ஸ்வரூப விருத்தங்கள் என்பார்க்கும் ஸ்வரூபஜ்ஞாந த்வயச்ரவணாதிகளும் மந:ப்ரப்ருதி ஸாபேக்ஷங்களாகையாலே துல்ய தோஷங்களாம்.

விளக்கம் - கர்மயோகம் போன்ற உபாயங்களைக் கைக்கொள்ளும்போது, அவற்றை உடல் உறுப்புகள் மற்றும் புலன்கள் கொண்டே இயற்றவேண்டும்; இத்தகைய சரீரம் போன்றவை, பூர்வகர்மங்களால் உண்டாவது என்பதால், கர்மயோகம் முதலானவை ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு விரோதமானவை என்று ஒரு சிலர் கூறுவர். ஆத்மஸ்வரூபத்தைக் குறித்த ஞானம் பெறுவதற்கும், த்வயம் போன்றவற்றை அனுஷ்டிப்பதற்கும் மனம் போன்றவை அவசியம் வேண்டியதாகையால், இந்த வாதம் ஏற்க இயலாத ஒன்றாகும்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 72)

231. ருஷிகள் தர்மவ்யாதன் வாசலிலே துவண்டு தர்மஸந்தேஹங்களை சமிப்பித்துக் கொண்டார்கள்.

அவதாரிகை - அநந்தரம், ஜந்மாத்யுத்க்ருஷ்டரான ருஷிகள் ததபக்ருஷ்டன் பக்கலிலே தர்மச்ரவணம் பண்ணினபடியை அருளிச்செய்கிறார் (ருஷிகள்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து, பிறப்பு போன்றவற்றால் உயர்ந்தவர்களான ரிஷிகள், அவற்றால் தாழ்ந்த ஒருவனிடம் சென்று தர்மங்கள் பற்றிய சந்தேகங்கள் கேட்டதை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - சதுர்வேததரராய் ஸர்வோத்க்ருஷ்டராயிறே ருஷிகளிருப்பது; ஏவம் பூதரானவர்கள், வேதச்ரவண யோக்யதையில்லாத குலத்திலே பிறந்துள்ளவனாய், ஜாதி ஸ்ம்ருதியோடே ஜாதனாகையாலே பூர்வஜந்மஸித்தமான ஜ்ஞாநத்தில் ப்ரம்சமில்லாமையாலும் மாதாபித்ரு சுக்ருஷா விசேஷத்தாலும் ஸகல தர்மஸூக்ஷ்ம ஜ்ஞாநவானாயிருக்கும் தர்மவ்யாதன் வாசலிலே சென்று, மாதாபித்ரு சுக்ருஷைகபரனாய் இருக்கிறவவ னவஸரம் பார்த்துத் துவண்டு ஜ்ஞாதவ்யங்களான தர்மங்களில் தங்களுக்கு ஸந்நித்தங்களானவை யெல்லா மவன் பக்கலிலே கேட்டு, அதில் ஸந்தேஹங்களைப் போக்கிக்கொண்டார்கள் ளென்கை.

விளக்கம் - ரிஷிகள் நான்கு வேதங்களை எப்போதும் அத்யயனம் செய்தபடி இருந்து, அனைவரையும்விட மேம்பட்டவர்களாக எப்போதும் இருப்பார்கள். இப்படிப்பட்ட சில ரிஷிகள் செய்தது என்னவென்றால் - வேதங்களைக் காதால் கேட்பதற்குக் கூடத் தகுதியில்லாமல் உள்ள குலத்தில் பிறந்தவனாகிய தர்மவ்யாதன் என்பவனின் வீட்டிற்குச் சென்றனர். இவன் எப்படிப்பட்டவன் என்றால் - கடந்த பிறவியில் அறிவுடன் பிறந்தவன் என்பதால் அந்தப் பிறவியில் உண்டான ஞானத்தில் இருந்து சற்று பிசகாமல், தாய்தந்தைக்குச் செய்யும் கைங்கர்யம் என்ற பெருமையைக் கொண்டபடி, தர்மங்களைப் பற்றி மிகவும் நுட்பமான கருத்துக்களையும் அறிந்தவன் ஆவான். இவர்கள் அங்கு சென்றபோது அவன் தனது தாய்தந்தைக்குப் பணிவிடைகள் செய்து கொண்டிருந்தான். அவன் அந்தச் செயல்களைச் செய்து முடிக்கும்வரை இவர்கள் அங்கேயே நின்றனர். அதன் பின்னர் தாங்கள் அறியவேண்டிய தர்மங்களைப் பற்றிய சந்தேகங்கள் பலவற்றையும் அவனிடம் கேட்டு, அந்தச் சந்தேகங்களைப் போக்கிக் கொண்டனர்.

வ்யாக்யானம் - "கச்சித் த்விஜாதிப்ரவரோ வேதாத்யாயீ தபோதந:, தபஸ்வீ தர்ம சீலச்ச கௌசிகோநாம பாரத ஸாங்கோபநிஷதாந் வேதாந் அதீதே த்விஜஸத்தம:, ஸவ்ருக்ஷ மூலே கஸ்மிம்ச்சித் வேதாநுச்சாரயந் ஸ்தித:, உபரிஷ்டாச்ச வ்ருக்ஷஸ்ய பலாகா ஸம்ந்யலீயத, தயாபுரீஷமுத்ஸ்ருஷ்டம் ப்ராஹ்மணஸ்ய ததோரஸி" என்று தொடங்கி - கௌசிகனென்று பேரையுடையனாய் அதீதஸாங்க ஸசிரஸ்க ஸகல வேதத்தை யுடையனா யிருப்பானெரு ப்ராஹ்மணாத்தமன், ஒரு வ்ருக்ஷ மூலத்திலே வேதங்களை யு முச்சரித்துக் கொண்டு நிற்கச்செய்தே, அதின்மேலே யிருந்ததொரு கொக்கு எச்சமிட்டது தன் மார்பிலே வந்து பட்டவாறே க்ருத்தனாய், பார்த்த பார்வையிலே அது பட்டுவிழ, அத்தைக்கொண்டு, தப்தசித்தனாய்க் கனக்க சோகித்து, "ராகத்வேஷ பலாத்க்ருதராய்க் கொண்டு அக்ருத்யத்தைச் செய்தோம்" என்று பலகாலும் சொல்லிக் கொண்டு, ஆஸந்நமானதொரு க்ராமத்திலே பிசுஷார்த்தமாகப்போய்,

விளக்கம் - மஹாபாரதத்தில் கச்சித் த்விஜாதிப்ரவரோ வேதாத்யாயீ தபோதந:, தபஸ்வீ தர்ம சீலச்ச கௌசிகோநாம பாரத ஸாங்கோபநிஷதாந் வேதாந் அதீதே த்விஜஸத்தம:, ஸவ்ருக்ஷ மூலே கஸ்மிம்ச்சித் வேதாநுச்சாரயந் ஸ்தித:, உபரிஷ்டாச்ச வ்ருக்ஷஸ்ய பலாகா ஸம்ந்யலீயத, தயாபுரீஷமுத்ஸ்ருஷ்டம்

ப்ராஹ்மணஸ்ய ததோரஸி - வேதங்களை நன்றாகக் கற்றவனும், சிறந்த தவம் என்பதையே தனது செல்வமாகக் கொண்டவனும், ஸத்வகுணம் நிரம்பப் பெற்றவனும், தர்மம் என்பதையே தனது ஒழுக்கமாகக் கொண்டவனும், அந்தணர்களில் மிகவும் உயர்ந்தவனும் ஆகிய கௌசிகன் என்னும் ஒருவன் இருந்தான். அந்தணர்களின் தலைவனும், அங்கங்கள் மற்றும் உபஅங்கங்கள் ஆகியவற்றுடன் கூடிய வேதத்தை நன்றாகக் கற்றவனும் ஆகிய அவன் ஒரு நாள் வேதங்களை உச்சரித்தபடி ஒரு மரத்தின் அடியில் அமர்ந்திருந்தான். அப்போது அந்த மரத்தின் மேல் அமர்ந்திருந்த ஒரு கொக்கு எச்சம் இட்டது. அந்த எச்சமானது கீழே அமர்ந்திருந்த கௌசிகனின் மார்பில் விழுந்தது - என்று கூறப்பட்டது. இந்த வரிகளில் கூறியபடி கௌசிகன் என்ற பெயர் கொண்டவனாக, அங்கங்கள் மற்றும் உபநிஷத்துக்கள் ஆகியவற்றுடன் கூடிய வேதங்களை நன்கு அறிந்தவனாக, அந்தணர்களின் தலைவனாக உள்ள ஓர் அந்தணன் ஒரு மரத்தின் அடியில் வேதங்களை உச்சரித்தபடி அமர்ந்திருந்தான். அப்போது மரத்தின் மேல் அமர்ந்திருந்த ஒரு கொக்கு எச்சம் இட்டது. அதன் எச்சம் தனது மார்பில் வந்து விழுந்தவுடன் மிகவும் கோபம் கொண்டான். அந்தக் கொக்கை அதே கோபத்துடன் பார்த்தான். இவன் பர்வை பட்டவுடன் அந்தக் கொக்கு இறந்து விழுந்தது. இதனைக் கண்ட அவன் மிகவும் வருந்திய மனம் கொண்டான். தனது மனதில், “ஆசை மற்றும் வெறுப்பு ஆகியவற்றால் தூண்டப்பட்டு செய்யக்கூடாத செயலைச் செய்தோமே”, என்று பலமுறை கூறியபடி அங்கிருந்து புறப்பட்டு, அருகில் உள்ள ஒரு கிராமத்திற்குப் பிச்சை எடுத்து உண்பதற்காகச் சென்றான்.

வ்யாக்யானம் - ப்ரதமமொரு க்ருஹத்திலே சென்று, “பிஷ்டாம்தேஹி” என்று யாசித்தவளவிலே, அந்த க்ருஹீணியானவள், “நில்லும், வருகிறேன்” என்று சொல்லி, கரசுத்த்யாதிகளைப் பண்ணி பிச்சை கொண்டு வருவதாக உத்யோகியா நிற்கச்செய்தே, பர்த்தாவானவன் அதீவக்ஷுதார்த்தனாய் வந்து புகுர, அவள் பதிவ்ரதையாகையாலே பிச்சை கொண்டு வருகிறத்தை விட்டு பாத்யாசமநீயாஸந ப்ரதாநாதிகளாலே அவனை சுச்சுருஷிக்கிற பராக்கிலே ப்ராஹ்மணன் நிற்கிறத்தை மறந்து, நெடும்போது நின்று, பின்னை யவன் நிற்கிறத்தைக் கண்டு நடுங்கி, பிச்சை கொண்டுவந்தவளவிலே,

விளக்கம் - அங்குள்ள முதல் வீட்டின் வாயிலில் நின்று - பிஷ்டாம்தேஹி - பிச்சை இடுவீர்களாக - என்றான். உடனே அந்த வீட்டின் பெண் இவனிடம், “சற்றே

இருப்பீர். இதோ வருகிறேன்”, என்று கூறிவிட்டுச் சென்றாள். உள்ளே சென்று கைகால்களைக் கழுவி, பிச்சை அளிப்பதற்காக முயல்கின்ற நேரத்தில் அவளது கணவன் மிகுந்த பசியுடன் வீட்டிற்கு வந்தான். அவள் பதிவிரதை என்பதால் பிச்சை எடுத்து வருவதை நிறுத்தியவளாக, தனது கணவனுக்குக் கைகால்கள் கழுவி ஆசனம் இடுதல் போன்ற செயல்களைச் செய்தாள். இப்படியாகக் கணவனுக்கு ஏற்ற பணிவிடைகளை செய்தபடி இருந்தபோது, வாசலில் அந்தணன் ஒருவன் நிற்பதை மறந்தான். நீண்டநேரம் கழித்து அவன் நிற்பதைக் கண்டவளாக, தான் செய்த செயலுக்கு நடுக்கம் அடைந்தவளாக, பிச்சையை எடுத்துக்கொண்டு வந்தாள்.

வ்யாக்யானம் - “என்னை நிற்கச்சொல்லி இத்தனைபோது நீ புறப்படாதிருப்பானேன்?” என்று அவன் குபிதனானவாரே; அவளவனை ஸாந்த்வநம் பண்ணி, “இத்தைப் பொறுக்க வேண்டும்” என்று வேண்டிக்கொண்டு, “நான் பர்த்தாவே தெய்வம்” என்றிருப்பா ளொருத்தி, அவனிளைத்துவருகையாலே தச்சுச்சுருஷை பண்ணி நின்றேனித்தனை” என்ன; “உனக்கு பர்த்தாவையன்றோ ஸத்கரிக்க வேண்டுவது, ப்ராஹ்மணரளவில் கௌரவ ப்ரதிபத்தியில்லையே!” என்று வ்யங்க்யமாகச் சொல்லி, “க்ருஹதர்மத்திலே வர்த்திக்கிற நீ ப்ராஹ்மணரையிப்படி யவமதி பண்ணலாகாது காண்” என்ன; “நானொருக்காலும் ப்ராஹ்மணரை யவமதி பண்ணேன், ப்ராஹ்மணருடைய வைபவமெல்லாம் நன்றாக வறிவன்” என்று பரக்கச் சொல்லிக்காட்டி, “இவ்வபராதத்தைப் பொறுக்கவேணும், ‘பர்த்தாவே தெய்வம்’ என்றிருக்கையாலே தச்சுச்சுருஷையிலே பரவசையாய் நின்றே னித்தனை, என்னுடைய பதிச்சுச்சுருஷையினுடைய பலத்தைப் பாரீர், உம்முடைய ரோஷத்தாலே அந்தக் கொக்கு யாதொருபடி தக்தமாய்த்து அதுவுமெனக்கு விதிதங் காணும்” என்று சொல்லி,

விளக்கம் - இவளைக் கண்ட அந்தணன் மிகவும் கோபம் கொண்டவனாக, “என்னை நிற்கச் சொல்லிவிட்டுச் சென்ற நீ இத்தனை நேரம் ஏன் வராமல் இருந்தாய்?”, என்றான். அவள் அவனைச் சமாதானம் செய்தவளாக, “எனது செயலைப் பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டும்”, என்றாள். தொடர்ந்து அவனிடம், “ஒரு பெண்ணிற்கு அவளது கணவனே உயர்ந்த தெய்வம் ஆவான். நான் இப்படிப்பட்ட எண்ணம் கொண்டவள் ஆவேன். அவர் களைப்புடன் வந்த

காரணத்தினால் அவருக்கு வேண்டிய பணிவிடைகள் செய்துவிட்டு வருவதற்குத் தாமதம் ஆனது”, என்றாள். இதனைக் கேட்ட கௌசிகன் என்ற அந்த அந்தணன், “உனக்கு உன்னுடைய கணவனை உபசரிப்பதே பெரிதாக உள்ளதே! அந்தணர்களிடம் காண்பிக்கப்பட்ட வேண்டிய மரியாதை இல்லையே”, என்று குறிப்பாகக் கூறினாள். தொடர்ந்து, “இல்லற தர்மத்தில் சிறந்துள்ள நீ அந்தணர்களை இவ்விதம் அவமதிப்பது கூடாது என்பதை அறிவாயாக”, என்றாள். இதனைக் கேட்ட அந்தப் பெண், “நான் அந்தணர்களை எப்போதும் அவமரியாதை செய்பவள் அல்லள். அந்தணர்களின் பெருமைகளை நான் நன்றாகவே அறிவேன்”, என்று விரிவாகக் கூறினாள். மேலும் அவள், “இந்தக் குற்றத்தைத் தாங்கள் பொறுத்து கொள்ளவேண்டும். நான் ‘கணவனே தெய்வம்’ என்றுள்ளதால், அவருக்கு ஏற்ற பணிவிடைகளைச் செய்வதில் பரவசம் அடைந்து நின்றேன். இவ்விதம் எனது கணவருக்குச் செய்யும் பணிவிடைகள் மூலம் நான் பெற்ற வலிமையை நீவீர் காண்கிறீரா? உம்முடைய கோபம் காரணமாக ஒரு கொக்கு எவ்விதம் எரிந்து சாம்பலானது என்பதை நான் இங்கிருந்தபடியே அறிவேன்”, என்றாள்.

வ்யாக்யானம் - “க்ரோதச் சத்ருச் சரீர ஸ்த்தோமநுஷ்யாணாம் த்விஜோத்தம, ய: க்ரோத மோஹௌ த்யஜதி தம் தேவா ப்ராஹ்மணம் விது:” என்று தொடங்கி, “காமக்ரோதாதிகள் ப்ராஹ்மணனுக் காகாது, ஸத்யார்ஜவாதிக ஞண்டாக வேணும்” என்று விஸ்தரேண தான் ப்ரதிபாதித்து, “பவாநபிச தர்மஜ்ஞஸ் ஸ்வாத்யாய நிரதச்ச்சி:, நது தத்வேந பகவந் தர்மாந் வேத்ஸீதி மே மதி:, மாதாபித்ருப்யாம் சுச்ருஷுஸ் ஸத்யவாதீ ஜிதேந்த்ரிய:, மிதிலாயம் வஸந் வ்யாதஸ் ஸ தே தர்மாந் ப்ரவக்ஷ்யதி, தத்ர கச்சஸ்வ பத்ரம் தே யதா காமம் த்விஜோத்தம - வ்யாத: பரமதர்மாத்மா ஸதேச்சேத்ஸ்யதி ஸம்சயாந்” என்று, “நீரும் தர்மஜ்ஞர், வேதாத்யயந நிரதர், சுத்தர், ஆயிருக்கச்செய்தேயும், தர்மங்களை உள்ளபடி யறியீர் என்றெனக்கு நினைவு, மாதாபித்ரு சுச்ருஷுவாய் ஸத்யவாதியாய் ஜிதேந்த்ரியனாய்க் கொண்டு மிதிலையிலே யிருக்கிற வ்யாதன் உமக்கு தர்மங்களைச் சொல்லக்கடவன், அங்கே போம், உமக்கு நன்மையுண்டாவதாக, பரமதர்மாத்மாவா யிருக்கிற அந்த வ்யாதன் வேண்டினபடியும்முடைய ஸம்சயங்களை யெல்லாம் போக்கக் கடவன்” என்ன;

விளக்கம் - மஹாபாரதம் - க்ரோதச் சத்ருச் சரீர ஸ்த்தோமநுஷ்யாணாம் த்விஜோத்தம, ய: க்ரோத மோஹௌ த்யஜதி தம் தேவா ப்ராஹ்மணம் விது: - அந்தணரே! மனிதர்களுக்குக் கோபம் மற்றும் மோகம் என்பதான இரண்டு விரோதிகள் அவர்களுடைய சரீரத்திலேயே உள்ளன. யார் ஒருவன் இந்த கோபத்தையும், மோகத்தையும் விடுகிறானோ அவனைத் தேவன் என்றும், அந்தணன் என்றும் அறிகின்றனர் - என்றுள்ளதைச் சுட்டிக் காண்பித்தவளாய், “ஆசை மற்றும் வெறுப்பு போன்றவை அந்தணர்களுக்கு ஆகாது; உண்மையும், நேர்மையும் மட்டுமே அந்தணர்களுக்கு வேண்டியதாகும்”, என்று விரிவாக உரைத்தாள். மேலும் கீழே உள்ள பல வரிகளையும் உரைத்தாள்:

- பவாநபிச தர்மஜ்ஞஸ் ஸ்வாத்யாய நிரதச்சுசி:, நது தத்வேந பகவந் தர்மாந் வேத்ஸீதி மே மதி: - அந்தணரே! தர்மத்தை அறிந்தவராகவும், வேதங்களை விரும்புவவராகவும், சிறந்த ஒழுக்கம் உடையவராகவும் நீவிர் உள்ளபோதிலும், தர்மங்கள் பலவற்றையும் உள்ளது உள்ளபடி நீவிர் அறியவில்லை என்றே நான் எண்ணுகிறேன்.
- மாதாபித்ருப்யாம் சுச்ருஷுஸ் ஸத்யவாதீ ஜிதேந்த்ரிய:, மிதிலாயம் வஸந் வ்யாதஸ் ஸ தே தர்மாந் ப்ரவசுஷ்யதி - தாய்தந்தைக்குக் கைங்கர்யம் செய்பவனும், உண்மையை மட்டுமே பேசுபவனும், புலன்களைத் தன்வசப்படுத்தியவனும், மிதிலை நகரத்தில் வாழ்பவனும் ஆகிய வ்யாதன் என்பவன் உமக்குத் தர்மங்கள் குறித்து உரைப்பான்.
- தத்ர கச்சஸ்வ பத்ரம் தே யதா காமம் த்விஜோத்தம - வ்யாத: பரமதர்மாத்மா ஸதேச்சேத்ஸ்யதி ஸம்சயாந் - நீவிர் அந்த இடத்திற்குச் செல்வீராக. உமக்குச் சிறந்த நன்மையும் மங்களமும் ஏற்படும். தர்மத்தில் சிறந்தவனாகிய அந்த வ்யாதன் உமது விருப்பத்திற்கு ஏற்றபடி அனைத்து சந்தேகங்களையும் போக்குவான்.

ஆக அந்தப் பெண் கௌசிகனிடம், “நீவிர் தர்மங்களை அறிந்தவர், வேத அத்யயனம் செய்தவர், தூய்மையான எண்ணங்களுடன் உள்ளவர். ஆயினும் தர்மங்களை உள்ளது உள்ளபடி நீவிர் அறியவில்லை என்பதே எனது எண்ணம்

ஆகும். தாய்தந்தைக்கு ஏற்ற பணிவிடைகள் செய்தபடி உள்ளவனாகவும், உண்மையை மட்டுமே உரைப்பவனாகவும், புலன்களை வென்றவனாகவும், மிதிலையில் வாழ்கின்றவனாகவும் உள்ள வ்யாதன் என்பவன் தர்மங்களை உமக்கு ஏற்ப உபதேசிப்பானாக. நீவிர் அங்கு செல்வீராக. உமக்கு ஏற்ற நன்மைகள் அங்கு உண்டாகும். மிகவும் உயர்ந்த தர்மங்களில் சிறந்தவனாகிய அந்த வ்யாதன், நீவிர் வேண்டியபடி உமக்குத் தெளிய வேண்டிய சந்தேகங்களையும் போக்குவான்”, என்றாள்.

வ்யாக்யானம் - அவன் ப்ரீதனாய் இவளைக் கனக்க ஸ்தோத்ரம் பண்ணி, அங்கு நின்றும் மிதிலையிலே சென்று, “பஞ்ச காநி பவித்ராணி சிஷ்டாசாரேஷு நித்யதா, ஏதந் மஹாமதே வ்யாத ப்ரப்ரவீஹி யதாததம்” என்று - “சிஷ்டாசாரங்களிலே யெப்போது முளவாயிருக்கிற பவித்ரங்களஞ்சுமெவை? மஹாமதியானவனே! இத்தைச் சொல்லவேணும்” என்ன; “யஜ்ஞோ தாநம் தபோ வேதாஸ் ஸத்யஞ்ச த்விஜ ஸத்தம, பஞ்சைதாநி பவித்ராணி சிஷ்டாசாரேஷு நித்யதா” என்று - “யஜ்ஞமும் தாநமும் தபஸ்ஸும் வேதங்களும் ஸத்யமுமாகிற பவித்ரங்களானவிலை யைந்தும் சிஷ்டாசாரங்களிலே யெப்போது முளவாயிருக்கும்” என்று இத்யாதியாலே அவனித்தை யுபதேசிக்க, இப்படி மேன்மேலும் தனக்கு ஸம்சயமானவை யெல்லாமிவன் கேட்கக்கேட்க, உபதேசமுகத்தாலே ஸகலதர்ம ஸம்சயங்களையும் தர்மவ்யாத னறுத்த ப்ரகாரத்தை தர்மபுத்ரர்க்கு மார்க்கண்டேய னநுக்ரஹித்ததாக ஆரண்ய பர்வத்திலே இருநூறாமத்யாயம் தொடங்கிப் பதின்மூன்ற த்யாயத்தாலே பரக்கச் சொல்லப்பட்டதிறே. இன்னமு மிப்படி பலருமிவன் வாசலிலே துவண்டு தர்ம ஸந்தேஹங்கள் சமிப்பித்துக் கொண்டமை பலவிடங்களிலுமுண்டு.

விளக்கம் - இதனைக் கேட்ட அந்த அந்தணன் மிகவும் மகிழ்ந்து, அந்தப் பெண்ணின் உள்ளம் நெகிழும்படியாகத் துதித்து, அங்கிருந்து புறப்பட்டு மிதிலைக்குச் சென்றான். மஹாபாரதம் - பஞ்ச காநி பவித்ராணி சிஷ்டாசாரேஷு நித்யதா, ஏதந் மஹாமதே வ்யாத ப்ரப்ரவீஹி யதாததம் - மிகவும் சிறந்த ஞானம் கொண்ட வ்யாதனே! நல்லவர்களின் ஒழுக்கங்களில் மிகவும் தூய்மையானதும், எப்போதும் நிலைக்கவேண்டியும் உள்ள ஐந்து விஷயங்கள் எவை - என்றுள்ளபடி வ்யாதனிடம், “நல்லவர்களின் ஒழுக்கங்களில் எப்போதும் உள்ளதும், தூய்மையானதும் உள்ளவை என்றுள்ள ஐந்து விஷயங்கள் எவை? சிறந்த அறிவு

கொண்டவனே! இதனை நீ எனக்குக் கூறவேண்டும்”, என்றான். இதனைக் கேட்ட வ்யாதன் மஹாபாரதன் - யஜ்ஞோ தாநம் தபோ வேதாஸ் ஸத்யஞ்ச த்விஜ ஸத்தம், பஞ்சைதாநி பவித்ராணி சிஷ்டாசாரேஷு நித்யதா - அந்தணர்களின் உயர்ந்தவரே! யஜ்ஞம், தானம், தவம், வேதங்கள் உண்மை ஆகிய ஐந்துமே நல்லவர்களின் ஒழுக்கங்களில் மிகவும் தூய்மையானது - என்று கூறியபடி, “யஜ்ஞம், தானம், தவம், வேதங்கள் மற்றும் உண்மை என்பதான ஐந்து தூய்மைகளே நல்லவர்களின் ஒழுக்கங்களில் காணப்படும்”, என்று தொடங்கி உபதேசம் செய்தான். இவ்விதம் கௌசிகன் தனக்கு இருந்த சந்தேகங்கள் அனைத்தையும் கேட்கக் கேட்க, உபதேசம் மூலமாக அனைத்துவிதமான தர்மங்கள் பற்றிய சந்தேகங்களை வ்யாதன் வேருடன் நீக்கினான். இப்படியாக இந்த நிகழ்வு பற்றி தர்மபுத்திரரிடம் மார்க்கண்டேய மஹரிஷி உரைத்ததாக, மஹாபாரதம் ஆரண்யபர்வம் இருநூறாம் அத்யாயம் தொடங்கி, பதின்மூன்று அத்யாயங்களில் விரிவாக உரைக்கப்பட்டது காண்க. இப்படியாக மேலும் பலரும் அந்த வேடனின் வீட்டு வாயிலுக்கு வந்து, தர்மங்கள் குறித்த சந்தேகங்கள் பற்றிய கேள்விகளை எழுப்பி, தெளிந்து சென்றனர் என்பதைப் பல இடங்களில் காணலாம்.

வ்யாக்யானம் - இத்தால், ஜந்மாத்யுத்க்ருஷ்டரானவர்களுக்கு ததபக்ருஷ்டரானவர்கள் ஜ்ஞாநாதிகராயிருக்கில் அவர்கள் வாசலிலே துவண்டு ஜ்ஞாதவ்யார்த்தங்கள் கேட்கக் குறையில்லை யென்னுமிடம் காட்டப்பட்டது.

விளக்கம் - இதன் மூலம் பிறவி போன்றவற்றால் உயர்ந்தவர்களுக்கு, அவற்றால் தாழ்ந்தவர்களாக உள்ளபோதிலும், அறிவாளிகளாக இருந்தால் அவர்களது வீட்டின் வாயிலில் சென்று தெரிந்து கொள்ளவேண்டிய விஷயங்களைக் கேட்டு அறிந்து கொள்வதில் எந்தவிதமான தோஷமும் இல்லை என்று உணர்த்தப்பட்டது.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 82)

1.6.9 தரும வரும் பயனாய

திருமகளார் தனிக்கேள்வன்

பெருமையுடை பிரானார்

இருமைவினை கடிவாரே.

பொருள் - அனைத்துவிதமான தர்மங்களும் ஒன்றாகச் சேர்ந்தபோதிலும் கிடைப்பதற்கு அரியதான பயன்கள் அனைத்தும் ஒன்று சேர்ந்து ஒரு வடிவம் எடுத்தனவோ என்று கூறும்படியாக உள்ள பெரியபிராட்டியாரின் ஈடில்லாத நாயகன்; இப்படிப்பட்ட பெரியபிராட்டியாருடன் உள்ளதால் மேன்மையுடன் விளங்கும் ஸர்வேஸ்வரன்; அவன் நம்முடைய இருவினைப் பயன்களை அளிக்கின்ற கர்மங்களை நீக்குவான்.

அவதாரிகை - தன்னைப் பற்றின மாத்ரத்திலே, இப்படி விரோதிகளைப் போக்கி இப்பேற்றைத் தரக்கூடுமோ? என்னில், வெறும் அவன்படியையோ பார்ப்பது? அருகே இருக்கிறார்படியையும் பார்க்கவேண்டாவோ? "ந கச்சிந் நாபராத்தயதி" என்பாரன்றோ அருகிருக்கிறார் என்கிறார்.

விளக்கம் - இவ்விதம் தன்னை ஒருவர் பற்றியவுடனேயே அவரது தடைகள் அனைத்தையும் நீக்கி, உயர்ந்த புருஷார்த்தத்தையும் அளிப்பானோ என்ற கேள்வி எழலாம். இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். “அவனது தன்மையை மட்டுமோ நீங்கள் பார்ப்பது? இதனால்தான் இந்தக் கேள்வி உங்களுக்கு எழுகிறது. அவனது அருகில் யார் உள்ளார்களோ அவர்களது தன்மையையும் ஆராயவேண்டாமோ? அவன் அருகில் உள்ள பெரியபிராட்டியாரின் தன்மை எப்படிப்பட்டது என்றால் இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (116-43) - பாபாநாம் வா சுபாநாம் வா வதார்ஹாணாம் ப்லவங்கம கார்யம் கருணமார்யேண ந கச்சிந்நாபராத்யதி - நல்லவழியில் நடக்கும் ஒருவன் (தன் முன்னே உள்ளவர்கள்) பாவியாக இருந்தாலும், நல்லவர்களாக இருந்தாலும், கொலை செய்தவனுக்கு ஏற்றவனாக இருந்தாலும் அவர்களிடம் கருணையுடந்தான் நடந்து கொள்வான்; காரணம் இந்த உலகில் குற்றம் செய்யாதவர்கள் என்று யாருமே இல்லை - என்று அனுமனிடம் சீதை எடுத்துரைத்தது காண்க. இப்படிப்பட்ட பெரியபிராட்டி அல்லவோ அவன் அருகில் உள்ளாள்?”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (தரும்) இவ்வர்த்தத்தில் ஸம்சயமில்லை. (அவ்வரும் பயனாய) பெறுதற்கரிதாக சாஸ்த்ரங்களிலே ப்ரஸித்தமாக ப்ரயோஜநரூபமானவற்றை. அன்றிக்கே, தர்மத்தினுடைய பரமப்ரயோஜநந்தான் வடிவு கொண்டாப் போலேயிருக்கிற பெரியபிராட்டியாருக்கு வல்லபனாகையாலே அத்விதீய நாயகனாயிருக்கிறவன் என்றுமாம். “அப்ரமேயம் ஹி தத்தேஜ:” என்கிறபடியே ஸ்ரீய:பதியாகையாலே வரும் ஏற்றமுள்ளது இவன் ஒருவனுக்குமிறே.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தின் இறுதியில் “தரும்” என்று உரைத்து, இங்கு மீண்டும் “தரும்” என்பதன் மூலம், இந்த அர்த்தத்தில் எந்தவிதமான சந்தேகம் இல்லை என்கிறார். (அவ்வரும் பயனாய) - பயனாக என்றால் பயன்களை என்று கருத்து. இங்கு “திருமகளார் தனிக்கேள்வன் பெருமையுடைய பிரானார் இருமை வினை கடிந்து, அவ்வரும் பயனாய தரும்” என்று படிக்கவேண்டும். “அவ்வரும் பயன்” என்பதில் உள்ள “தத்” என்ற பொருளானது, சரீரத்தைப் போக்குதல் தொடங்கி கைங்கர்யம் செய்வது முடிய உள்ள பயன்களைக் குறிக்கும். பெறமுடியாததாக சாஸ்த்ரங்களில் உரைக்கப்பட்ட உயர்ந்த புருஷார்த்தங்கள் அனைத்தையும் அளிப்பான் என்று கருத்து. அல்லது பாசுரத்தில் காணப்படும் வரிசையில் பதங்களை எடுத்துக்கொண்டு - தர்மத்தின் உயர்ந்த பலன் என்பதே ஒரு வடிவம்

எடுத்து போன்று உள்ள பெரியபிராட்டியாரின் நாயகன் - என்று கொள்ளலாம். பெரியபிராட்டியாரின் நாயகனாக உள்ளதால், இந்த லோகத்திற்கு இவனைத் தவிர இரண்டாவதாக ஒரு நாயகன் உண்டு என்று கூற இயலாதபடி, தனியாக உள்ள நாயகன் என்ற பெருமை கொண்டவன். இப்படிப் பெரியபிராட்டியாரின் ஸம்பந்தத்தால் மட்டுமே ஈடில்லாத தனிநாயகன் என்ற நிலை ஏற்படுமோ என்ற கேள்விக்கு அடுத்து விடை அருளிச்செய்கிறார். இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (39-18) - அப்ரமேயம் ஹி தத்தேஜோ யஸ்ய வா ஜநகாத்மஜா - ஜனகனின் புத்ரியாகிய சீதை யாருடைய பத்தினியோ, அவனது வலிமை ஈடில்லாதது - என்று கூறுவது காண்க; ஆக பெரியபிராட்டியாரின் நாயகன் என்பதால் வரும் மேன்மை இவன் ஒருவனுக்கு மட்டுமே உள்ளது என்றாகிறது.

வ்யாக்யானம் - லக்ஷ்மீபதியாகையாலே வந்த மேன்மையையுடைய உபாகாரகரானவர். (பிரானார்) ஆச்ரிதாநுக்ரஹமே ஸ்வரூபமாயுள்ளவர். (இருமை வினை கடிவாரே) பேர்வாசியேயாம்படி நாம் பண்ணி வைத்த இருவகைப்பட்ட கர்மங்களையும் போக்குவார். புண்யபாபங்களுக்குத் தன்னில் தான் வைஷ்ணவமுண்டேயாகிலும், மோக்ஷவிரோதித்வாத் த்யாஜ்யமாகை நின்றனவிநே.

விளக்கம் - மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனாக உள்ளதால் வந்த மேன்மையைக் கொண்டவன்; இதனால் எனக்கு அனைத்துவிதமான உதவிகளையும் செய்தபடி உள்ளவன். (பிரானார்) - அடியார்களுக்கு அனுக்ரஹம் செய்தல் என்பதைத் தனது இயல்பாகவே கொண்டுள்ளவன். (இருமை வினை கடிவாரே) - புண்ணியம், பாவம் என்ற வேறுபாட்டுடன் கூடியதான நாம் செய்த இரண்டுவிதமான கர்மங்களையும் நீக்குவான். பாவத்தைக் காட்டிலும் புண்ணியம் ஏற்புடையது அல்லவோ என்றால், அது மோக்ஷத்திற்குத் தடையாக உள்ள ஸ்வர்க்கத்தை அளித்துவிடும் என்பதால் அதுவும் தள்ளத்தக்கதே ஆகும். இங்கு அரும்பத உரைக்காரர் ஸ்வாமி நிகமாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச்செய்த ஸ்ரீவரதராஜ பஞ்சாசத்தில் (29) உள்ள ச்லோகத்தைக் காண்பிக்கிறார்; அந்த ச்லோகம் - ஸத்யஸ் த்யஜந்தி வரத த்வயி பத்தபாவா: பைதாமஹாதிஷு பதேஷ்வபி பாவபந்தம் கஸ்மை ஸ்வதேத ஸுகஸஞ்சரணோத்ஸுகாய காராக்ருஹே கநகக்ருங்கலயா அபி பந்த: - வரதனே! உன்னிடம் ஈடுபாட்டுடன் உள்ள மனம் கொண்டவர்கள், நான்முகன் உள்ளிட்டவர்களின் பதவியைப் பிடிக்கின்ற அல்லது அவர்களின் லோகங்களின்

வாழ்கின்ற ஆசை என்னும் பற்றுதலை விட்டுவிடுகின்றனர்; சுகமாகத் திரிவதில் விருப்பம் கொண்ட ஒருவனுக்குச் சிறையில் உள்ள பொன்விலங்கு எவ்விதம் இன்பம் தரும் - என்பதாகும். புண்ணியம் மற்றும் பாவம் ஆகிய இரண்டிற்கும் வேறுபாடு உண்டு என்றபோதிலும், மோசஷத்தின் தடைகள் என்ற தன்மையில் இரண்டும் ஒத்தவையே ஆகும் என்கிறார்.

1-6-10. கடிவார் தீய வினைகள்

நொடியாரும் அளவைக்கண்
கொடியாவடு புள்ளுயர்த்த
வடிவார் மாதவனாரே.

பொருள் - அடியார்களின் விரோதிகளை அழியும்படிச் செய்யும் கருடனைத் தனது கொடியில் கொண்டவன்; கொடியதான தீயவினைகளை ஒரு நொடி அளவில் நீக்குபவன்; எழிலான திவ்யமங்கள திருமேனி கொண்டவன்; மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகன் - நமது வினைகளைப் போக்குவான்.

அவதாரிகை - இப்படி அவனும் அவளுமாகக் குற்றங்களைப் போக்குவது எத்தனை காலங்கூடி? என்னில், தன் திருவடிகளிலே தலைசாய்ந்தவளவிலே என்கிறார்.

விளக்கம் - இவ்விதம் அவனும் பெரியபிராட்டியாரும் சேர்ந்து நின்று நம்முடைய குற்றங்கள் அனைத்தையும் எத்தனை காலத்தில் போக்குவார்கள்? மிகுந்த தாமதம் ஆகுமோ என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார் - அப்படித் தாமதம் ஆவதில்லை; தன்னுடைய திருவடியில் சரணம் என்று புகுந்த உடனேயே நிகழ்கிறது என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கடிவார் தீய வினைகள்) காலதத்வமுள்ளதனையும் தன்னால் போக்கிக் கொள்ளவொண்ணாத கொடிய பாவங்களைப் போக்குவார் “வழிநின்ற வல்வினை மாள்வித்து” என்கிறவிடத்தில் ஆச்ரயித்த மாத்ரத்திலே பாபங்களை போக்கும் என்றார். “இருமை வினைகடிவார்” என்கிறவிடத்தில் அவன் தானானதுக்கு மேலே பிராட்டியும் கூட இருக்கையாலே போக்கும் என்றார். எவ்வளவில் போக்குவது? என்னில் சூஷண காலத்திலே என்கிறார் இதில்.

விளக்கம் - (கடிவார் தீய வினைகள்) - காலம் என்ற தத்வம் உள்ளவரை வாழ்ந்து அனுபவித்துக் கழிக்க முயன்றாலும் கழிக்க இயலாமல் உள்ள நம்முடைய தீய பாவங்களைப் போக்குவான்; அதாவது நம்மால் நாமாகவே முயன்று போக்கிக் கொள்ள இயலாத பாவங்களை அவன் போக்குவான். திருவாய்மொழி (1-6-8) - வழிநின்ற வல்வினை மாள்வித்து, (1-6-9) - இருமை வினை கடிவார், (1-6-10) - கடிவார் - என்பதான மூன்று பாசுரங்களுக்கும் உள்ள வேறுபாடுகளை அடுத்து உரைக்கிறார். “வழி நின்ற” என்னும் பாசுரத்தில் - தன்னை அண்டியவர்கள் விஷயத்தில் இவ்விதம் தீவினைகளைப் போக்குவான் - என்றார். “இருமை வினை கடிவார்” என்ற பாசுரத்தில் - தானாக மட்டும் போக்காமல், பெரியபிராட்டியும் சேர்ந்து புருஷகாரமாக உள்ளதால் போக்குவான் - என்றார். எத்தனை விரைவாகப் போக்குவான் என்றால், ஒரு நொடிப்பொழுதில் போக்குவான் என்று இந்தப் பாசுரத்தில் உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (நொடியாரும் அளவைக்கண்) நொடிநிறையும் அளவிலே. (கொடியா அடு புள் உயர்த்த வடிவார்) தூரத்திலே காணவே ப்ரதிபக்ஷம் மண்ணுண்ணும்படியான பெரியதிருவடியை த்வஜமாக எடுக்கையை ஸ்வபாவமாக உடையவர் என்னுதல்; வடிவார் - ஆர்ந்த வடிவையுடையவர், அழகிய வடிவை உடையவர் என்னுதல், “வடிவார்மா” என்று நாய்ச்சியார்க்கு விசேஷணமாதல். வடிவிலே ஆர்ந்திருக்கிறவள் என்னுதல்; அழகிய வடிவையுடையவள் என்னுதல்; வடிவிலே பொருந்தியிருக்கிறவள் என்னுதல்.

விளக்கம் - (நொடியாரும் அளவைக்கண்) - ஒரு நொடிப்பொழுது முடிவடைவதற்கு முன்பாகவே. (கொடியா அடு புள் உயர்த்த வடிவார்) - “வடிவார்” என்ற பதத்தை ஸர்வேச்வரனுக்கு அடைமொழியாகவும், பெரியபிராட்டிக்கு அடைமொழியாகவும் கொள்ளலாம். முதலில் ஸர்வேச்வரனுக்கு அடைமொழியாகக் கொண்டு இரண்டு விதமாகப் பொருள் உரைக்கிறார். முதல் பொருள் - இவனைத் தூரத்தில் காணும்போதே எதிரிகள் மண்ணைக் கவ்வும்படியாக பெரியதிருவடியாகிற கருடனைத் தனது கொடியாகக் கொள்கின்ற ஸ்வபாவம் உடையவன் - என்பதாகும். இரண்டாம் பொருள் - மிகவும் அழகான வடிவு கொண்டவன்; ஆர்ந்த வடிவு - என்பதாகும். அடுத்து “வடிவார்” என்பதைப் பெரியபிராட்டிக்கு அடைமொழியாகக் கொண்டு பொருள் உரைக்கிறார். ஸர்வேச்வரனின் அழகுக்குப்

பொருந்தியபடி உள்ளாள் என்பதாகும். அழகான வடிவைக் கொண்டவள் என்று கருத்து. இங்கு பொருந்துதல் என்றால் அகலாமல் இருத்தல் என்றும் கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (மாதவனார்) பிராட்டி அருகேயிருந்து போக்குவிக்கவாயிற்றுப் போக்குவது. “ஒருதலை ஜந்மம்; ஒருதலை மரணம்; நடுவே ஆதிவ்யாதிகள்; இவை செய்த குற்றங்களைப் பார்க்கக்கடவதோ? குற்றங்கண்டுவிடில் விபூதியாக விடவேண்டாவோ? பொறுத்தருளீர்” என்றால், அவளுக்காக, “பொறுத்தோம்” என்னுமித்தனை.

விளக்கம் - (மாதவனார்) மா என்றால் பிராட்டி, தவன் என்றால் நாயகன்; ஆக மாவுக்கு நாயகன், பிராட்டிக்கு நாயகன். ஸர்வேச்வரன் சுதந்திரமானவன் என்றுள்ளபோது அவள் அவனை மாற்றி கடாஷிப்பது எப்படி என்று உரைக்கிறார். பெரியபிராட்டியார் ஸர்வேச்வரனிடம், “ஒரு பக்கம் பார்த்தால் பிறப்பு, மற்றொரு பக்கம் மரணம், நடுவில் உள்ள வாழ்க்கையில் எண்ணற்ற உடல் நோய்கள் உள்ளன. இப்படி உள்ளபோது இவன் செய்த குற்றங்களை ஆராய்வது சரியா? குற்றங்களை மட்டுமே ஆராய்ந்து ஒருவனைக் கைவிடுதல் என்றால், உலகம் முழுவதையும் கைவிடவேண்டிய நிலையே ஏற்படும். ஸ்ரீகுணரத்னகோசம் (52) - இஹ ஜகதி நிர்தோஷ: க: - இந்த உலகில் குற்றம் செய்யாதவர்கள் யார் - என்றது காண்க. ஆகவே இவர்களைப் பொறுத்துக் கொண்டு அனுக்ரஹம் செய்யவேண்டும்”, என்கிறாள். இதனைக் கேட்ட அவன், “இவளுக்காகப் பொறுத்துக்கொண்டோம்”, என்கிறான்.

குறிப்பு - இங்கு கருடனைக் கூறியது ஏனென்றால், பெரிய திருவடியான அவனை எவ்விதம் ஸர்வேச்வரன் கைக்கொள்கிறானோ அது போன்று பெரியபிராட்டியாருடன் கூடியபடி நின்று நம்மைக் கைக்கொள்வான் என்று ஆறாயிரப்படியில் உள்ள கருத்து நோக்குக.

1-6-11. மாதவன் பாற்சடகோபன்

தீதவமின்றி யுரைத்த
ஏதமிலாயிரத்திப்பத்து
ஓதவல்லார் பிறவாரே.

பொருள் - மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனான ஸர்வேச்வரன் குறித்து, தனது (ஸர்வேச்வரன்) மேன்மையை எண்ணி உதாசீனம் செய்தல் மற்றும் அடியார்களின் தோஷங்களைப் பார்த்துக் கைவிடுதல் போன்ற குற்றங்கள் அற்றவன் என்பதை உரைக்கும்விதமாக அமைந்துள்ள, தோஷம் ஏதும் இல்லாத ஆயிரம் பாசுரங்கள் கொண்டதான திருவாய்மொழியில் உள்ள இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களை ஆழ்வார் அருளிச்செய்தார். இதனை ஆசார்யன் மூலமாக நன்கு உணரவல்லவர்கள் ஸம்ஸாரத்திற்கு மீண்டும் திரும்பமாட்டார்கள்.

அவதாரிகை - நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லவர்கள் ஸம்ஸாரத்தில் வந்து பிறவார் என்கிறார்.

விளக்கம் - இறுதியாக இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்கவல்லார்கள் ஸம்ஸாரத்தில் வந்து பிறக்கமாட்டனர் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (மாதவன் இத்யாதி) “தீதும், அவமும், ஏதமும்” என்று மூன்றாய், இம்மூன்றையும் ப்ரதிபாத்யனுக்கும் வக்தாவுக்கும் ப்ரபந்தத்துக்குமாக்கி, “இவை இல்லாமையைச் சொல்லுகிறது” என்று நிர்வஹிப்பாருமுண்டு. பட்டர் அங்ஙனன்றிக்கே, “ஏதமில்லாயிரம்” என்று ப்ரபந்த லக்ஷணஞ் சொன்னபோதே, த்ரிவித தோஷராஹித்யமுஞ் சொல்லிற்றாம்; இனி, தீதும் அவமுமாவது செய்வதென்? என்னில்; “சடகோபன் மாதவன்பால் தீது அவமின்றி உரைத்த” என்றாகக்கடவது என்று அருளிச்செய்தார். அதாவது தீதாவது; “நான் ஸ்ரீய:பதியல்லேனோ!” என்று தன் மேன்மையைப் பார்த்துக் கடக்கவிருக்குமது. அவமாவது - “ஆச்ரயிக்கிறவன் நித்யஸம்ஸாரியன்றோ!” என்று இவன் சிறுமையைப் பார்த்துக் கைவிடுமது. இவையில் இல்லாமையைச் சொன்ன இப்பத்து என்றபடி. ஆயிரத்திலும் இந்தப் பத்தையும் அப்யஸிக்கவல்லவர்கள் பிறவார்; பிறவார் - பிறக்கை சுட்டியிறே, “மாத்ருஸம்ரக்ஷணம் அழகிது” என்னுமோபாதி, “பகவத் ஸமாச்ரயணம் எளிது” என்று உபதேசிக்கவேண்டுகிறது; இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லவர்கள் உபதேச நிரபேக்ஷமாக, ஸம்ஸார ஸம்பந்தமற்று பகவத நுபவமே யாத்ரையாம்படியிருக்கிறவர்களோடே கூடி அநுபவிக்கப் பெறுவர்கள் என்கிறார்.

விளக்கம் - (மாதவன் இத்யாதி) - "தீது இன்றி இருக்கிற மாதவன்பால், அவமின்றி இருக்கிற சடகோபன் உரைத்த ஏதமில் ஆயிரத்து இப்பத்து ஓதவல்லார் பிறவார்" என்று படிக்கவேண்டும். இங்கு தீது, அவம் மற்றும் ஏதம் ஆகிய மூன்றும் "குற்றம்" என்னும் பொருள் அளிப்பதாகும். இதனை ப்ரபந்தத்தால் உரைக்கப்படுபவன், ப்ரபந்தத்தை உரைத்தவர், ப்ரபந்தம் ஆகியவற்றுக்கு ஏற்றிப் பொருள் கொள்ளவேண்டும். அதாவது ப்ரபந்தத்தால் உரைக்கப்படும் ஸர்வேச்வரன் தோஷம் அற்றவன், ப்ரபந்தம் உரைத்த ஆழ்வார் தோஷம் அற்றவர், இந்தத் திருவாய்மொழி தோஷம் அற்றது என்று கொள்ள வேண்டும். ஸ்வாமி பராசரபட்டர் இந்தப் பாசுரத்தை "சடகோபன் மாதவன்பால் தீதவமின்றி உரைத்த ஏதமில் ஆயிரத்து இப்பத்து ஓதவல்லார் பிறவார்" என்று வரிசைப்படுத்திப் பொருள் உரைப்பார். அதாவது, "ஏதும் இல் ஆயிரம்" என்று இந்த ப்ரபந்தத்தின் தோஷம் அற்ற தன்மை உரைக்கப்பட்டபோதே மேலே கூறப்பட்ட மூன்றுவிதமான தோஷங்களும் இல்லை என்பது தெளிவாக உரைக்கப்படுகிறது; ஆகவே தனியாக உரைக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லை", என்றார். இதனைக் கேட்ட சிலர், "அப்படியென்றால், பாசுரத்தில் உள்ள தீது மற்றும் அவம் ஆகியவற்றின் பொருள் என்ன?", என்றனர். அதற்குப் பட்டர், "சடகோபன் மாதவன்பால் தீதவமின்றி உரைத்த ஏதமில் ஆயிரத்து இப்பத்து ஓதவல்லார் பிறவார் - என்று பாசுரத்தைப் படிக்கவேண்டும்", என்றார். இதன் கருத்து - "தீது" என்றால் ஸர்வேச்வரன் "நான் பெரியபிராட்டியாரின் நாயகன் அல்லவோ" என்று தனது மேன்மையை எண்ணி அடியார்களைக் கைவிடுதல்; "அவம்" என்றால் "நம்மை அண்டுபவன் நித்யஸம்ஸாரி அல்லவோ", என்று எண்ணி ஒதுக்குதல்; இந்த இரண்டு தோஷங்களும் அற்றவன் என்பதை விளக்கும்படியாக உரைத்த பாசுரங்களே இவை - என்பதாகும். (பிறவார்) - சாதாரண பலன் போன்று பிறப்பு முதலானவற்றை மட்டும் கூறுவது ஏன்? இத்தகைய பிறப்பு என்பது கைங்கர்யத்தை அடையவிக்கும் காரணமாக அமையும் என்பதால் இவ்விதம் உரைக்கிறார். "தாயைப் பேணுதல் அழகு" என்பது போன்று "ஸர்வேச்வரனை அடைதல் எளிது" என்கிறார். இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்பவர்கள், எந்தவிதமான உபதேசமும் இல்லாமல், ஸம்ஸார ஸம்பந்தம் அற்றவர்களாக, பகவத் அனுபவமே வாழ்க்கைப்பாதை என்று உள்ளவர்களுடன் நின்று அனுபவிப்பர் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - முதற்பாட்டில், ஆச்ரயிக்குமவனுக்கு த்ரவ்ய நியதில்லை என்றார்; இரண்டாம்பாட்டில், அதிகாரி நியதியில்லை என்றார்; மூன்றாம்பாட்டில், தம்முடைய கரணத்ரயமும் பகவத்விஷயத்திலே ப்ரவணமானபடியை அருளிச் செய்தார்; நாலாம் பாட்டில், நித்யஸூரிகளைப்போலே அதுதானே யாத்ரையாயிற்று என்றார்; அஞ்சாம் பாட்டில், தன்னையே ப்ரயோஜநமாகப் பற்றினார்க்கு அவன் நிரதிசய போக்யபூதன் என்றார். ஆறாம்பாட்டில், "இப்படி போக்ய பூதனானவனைவிட்டு ப்ரயோஜநத்தைக் கொண்டு அகலுவதே!" என்று ப்ரயோஜநாந்தரபரரை கர்ஹித்தார்; ஏழாம்பாட்டில் இவனையே ப்ரயோஜநமாகப் பற்றினார்க்குக் காலசேஷம் இன்னதென்றார்; எட்டாம் பாட்டில், ப்ராப்தி விரோதிகளையும் அவன்தானே போக்குமென்றார்; ஒன்பதாம்பாட்டில், "இது கூடுமோ?" என்று சங்கையாக, "வெறும் அவன்படியையோ பார்ப்பது, அருகிருக்கிறார்படியையும் பார்க்கவேண்டாவோ?" என்றார்; பத்தாம்பாட்டில், "இவர்கள் எத்தனை காலங்கூடி விரோதிகளைப் போக்குவது?" என்ன, சக்ஷணகாலத்திலே என்றார்; நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவே ஸம்ஸரிக்கவேண்டா என்றார்.

விளக்கம் - முதல் பாசுரத்தில் ஸர்வேச்வரனைப் பற்றுகிறவர்கள் இன்ன வஸ்துவுடன் சென்று மட்டுமே அவனைப் பற்றவேண்டும் என்ற விதிமுறை ஏதும் இல்லை என்றார். இரண்டாம் பாசுரத்தில் இன்னவர்கள் மட்டுமே அவனைப் பற்றலாம் என்ற விதிமுறை இல்லை என்கிறார். மூன்றாம் பாசுரத்தில் தனது மனம், வாக்கு, சரீரம் ஆகிய மூன்றும் அவன் விஷயத்தில் நிலையான அன்பு கொண்டதைக் கூறுகிறார். நான்காம் பாசுரத்தில் இப்படிப்பட்ட நிலையான அன்பு என்பதே நித்யசூரிகள் போன்று யாத்திரை ஆனது என்றார். ஐந்தாம் பாசுரத்தில் தன்னை மட்டுமே பலன் என்று உள்ளவர்களுக்கு எல்லையற்ற இன்பம் உள்ளவனாக இருப்பதைக் கூறினார். ஆறாம் பாசுரத்தில், "இவ்விதம் இவன் இனிமையுடன் உள்ளபோது, இவனை நாடாமல் மற்ற பலன்களை நாடுகிறார்களே", என்று தேவர்களை நிந்தித்தார். ஏழாம் பாசுரத்தில், இவன் மட்டுமே பலன் என்று உள்ளவர்களுக்குப் பொழுதைக் கழிக்கின்ற முறை இன்னது என்கிறார். எட்டாம் பாசுரத்தில், தன்னை அடைவதில் தடையாக உள்ள இடையூறுகளை அவன் தானாகவே விலக்குவான் என்கிறார். ஒன்பதாம் பாசுரத்தில், "இது போன்று அவன் தானாகவே தடைகளை விலக்குவானோ" என்னும் சந்தேகம் எழ - அவனது தன்மையை மட்டுமா பார்ப்பது, அவன் அருகில்

உள்ள பெரியபிராட்டியாரின் தன்மையையும் பார்க்க வேண்டாமோ”, என்றார். பத்தாம் பாசுரத்தில், “இப்படியாக ஸர்வேச்வரனும் பெரியபிராட்டியாரும் சேர்ந்தபடி நமது தடைகளை எப்போது நீக்குவர்?”, என்ற கேள்விக்கு, “நொடிப்பொழுதில்” என்றார். இறுதியாக இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்பவர்கள் மீண்டும் ஸம்ஸாரத்தை அடைவதில்லை என்கிறார்.

திருவாய்மொழி முதற்பத்து ஆறாம் திருவாய்மொழி ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 46)

43. கண்ணும் செந்தாமரை கையுமவையடியோ வவையே

வண்ணங் கரியதோர் மால்வரை போன்று மதிவிகற்பால்
விண்ணுங் கடந்தும் பரப்பால் மிக்கு மற்றெப்பால் யவர்க்கும்
எண்ணுமிடத்ததுவோ எம்பிரான தெழில் நிறமே.

பொருள் - அவனது திருக்கண்கள் சிவந்த நிறம் கொண்ட அழகான தாமரைமலர்கள் போன்றுள்ளன; திருக்கரங்களும் அந்தத் தாமரைமலர்கள் போன்றே சிவந்தும் மென்மையாகவும் உள்ளன; திருவடிகளும் அந்தத் தாமரைமலர்கள் போன்றே உள்ளன; அவனது திருமேனியானது கருமையாகவும், இதனைப் போன்று இரண்டாவது ஏதும் இல்லை என்றபடியும், பெரியதும் ஆகிய ஒரு மலை போன்று உள்ளது; நமக்கு அனைத்து விதமான உபகாரங்களையும் செய்கின்ற ஸர்வேச்வரனின் ஸௌந்தர்யமானது ஸ்வர்க்கலோகத்தில் உள்ளவர்களையும் கடந்து, நான்முகன் உள்ளிட்டவர்கள் இருக்கின்ற லோகமும் கடந்து, தங்களுடைய ஞானத்தின் விளைவால் எங்கும் வ்யாபித்துள்ள நித்யஸூரிகளின் ஞானத்தையும் கடந்து உள்ளது; இவர்களாலும் நினைத்துப் பார்க்கக்கூடிய விஷயமோ அது?

வ்யாக்யானம் - (கண்ணுஞ்செந்தாமரை) “எம்பிரான் தடங்கண்கள்” என்று கண்ணழகை யநுபவித்தார்; அவ்வழகுதான் அவயவாந்தரத்திலே மூட்டிற்று. (கண்ணுஞ்செந்தாமரை) என்று மற்றையழகுகளோடே யொருகால்

சேர்ந்தநுபவிக்கிறார். முற்படக் குமிழி நீருண்டார்; இப்போதாயிற்று வாத்ஸல்யமும் செவ்வியும் அநுபவிக்கிறது. (கையுமவை) கண்ணிட்டுக் கொடுக்க அணைத்த கை. "ஸம்ஸ்ப்ருச்யா க்ருஷ்யசப்ரீத்யா ஸுகாடம்பரிஷஸ்வஜே" என்று அக்ரூரனை யணைத்தாற்போலே. (அடியோவவையே) அணைத்த போதை ஸுகஸ்பர்சத்தாலே துவண்டு விழுந்தவெல்லை. "புண்டரீகாஷ்ட நம:" இந்ரே. கண்ணுக்குத் தோற்றவர்கள் காலிலே விழுமத்தனையினே. (வண்ணமித்யாதி) எல்லையிலே கிடந்தவர்களுடைய ஜீவநம். "ப்ரஜை முலையிலே வாய் வைத்துத் தாய் முகத்தைப் பார்க்குமாபோலே" என்று பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வான்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் "எம்பிரான் தடக்கண்கள்" என்று ஸர்வேச்வரனின் திருக்கண்களை அனுபவித்தார். அந்தக் கண்களின் அழகானது இவரை அப்படியே கொண்டு சென்று, அவனது மற்ற அவயவங்களில் நிலைநிறுத்தியது. (கண்ணுஞ்செந்தாமரை) - இவனது கண்களை மட்டும் தனியாக அனுபவித்தாகிவிட்டது; இருந்தபோதிலும் மற்ற அவயவங்களுடன் இதனை மீண்டும் ஒருமுறை அனுபவிக்கலாம் என்று எண்ணியவராக உரைக்கிறார். கண்களை அனுபவித்தபோது குமிழிநீர் போன்று இவனது திருக்கல்யாண குணங்களில் ஒரு சிலவற்றை அனுபவித்தார்; இப்போது வாத்ஸல்யம் மற்றும் அழகை அனுபவிக்கிறார். (கையுமவை) திருக்கண்களின் அழகாலே வசீகரம் செய்தவுடன், அவனைத் தொடவேண்டும் என்ற எண்ணம் மேலிடுகிறது; இதனை உணர்ந்து அவனே அனைத்துக் கொள்கின்ற மென்மையான திருக்கரங்கள். ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-18-2) - ஸம்ஸ்ப்ருச்யா க்ருஷ்யசப்ரீத்யா ஸுகாடம்பரிஷஸ்வஜே - தனது திருவடிகளில் விழுந்த அக்ரூரரைத் தனது திருக்கரங்களால் உயர்த்திய க்ருஷ்ணன், அவரை அப்படியே தன்னுடன் சேர்த்து அனைத்துக்கொண்டான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, அக்ரூரரை அனைத்துக் கொண்ட திருக்கரங்கள் போன்று. (அடியோவவையே) - அவனை அனைத்துக் கொண்டவுடன், அந்த இன்பம் காரணமாக மிகுந்த போதை உண்டாகிறது. இதனால் மயக்கம் ஏற்பட்டு, துவண்டுபோய் விழுகின்ற இடமான அவனது திருவடிகள். ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் (1) - புண்டரீகாஷ்டநம: - தாமரை போன்ற கண்கள் கொண்ட ஸர்வேச்வரனுக்கு - என்றது காண்க; அதாவது அவனது கண்ணழகில் தோற்றவர்கள், அவன் திருவடியில் அல்லவோ சாய்கிறார்கள். (வண்ணமித்யாதி) - இப்படியாகத் திருவடியில் கிடந்தவர்கள் உயிர் பிழைக்க

வழியாக உள்ள திருமேனி; “சிறிய குழந்தையானது தாயின் ஸ்தனங்களில் வாயை வைத்துப் பாலைப் பருகியபடி தன்னுடைய தாயின் முகத்தையே உற்றுப் பார்ப்பது போன்று, திருவடிகளில் விழுந்தவர்கள் உற்றுப் பார்க்கும் திருமேனி”, என்று பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வான் உரைப்பார்.

வ்யாக்யானம் - விண்ணுங்கடந்தும் பரப்பால் மிக்கு மற்றெப்பால் யவர்க்கும் மதிவிகற்பால் எண்ணுமிடத்ததுவோ எம்பிரான தெழில்நிறமென்றந்வயம். (மதிவிகற்பால்) புத்திபேதங்களால். (விண்ணுமித்யாதி) “ஸம்ஸாரிகளுக்கவ் வருகாய், ஸர்வேச்வரன் பக்கலிலே உத்பத்தி ஸ்த்தாந்தையுடையவனுமாய், அவனாலே லப்தஜ்ஞாநனுமா யிருந்துள்ள ப்ரஹ்மா தொடக்கமானார்; அதுக்கவ்வருகான முக்தர், நித்யர் இவர்களுக்கு மநோரதத்துக்கு நிலமோ? எனக்குபகாரகனான வவனுடைய வெழிலின் ப்ரகாரம். (எம்பிரான்) தமக்கவ்வழகை யிறையிலியாக்கின உபகாரத்தைக் கொண்டாடுகிறார். ”நக்ராஹ்ய: கேநசித் க்வசித்”, “யஸ்யாமதம் தஸ்யமதம்” இத்யாதி. “ரூபஸம்ஹநநம்” ஸம்ஸ்த்தாந்தை. ”லக்ஷ்மீம்” ஸமுதாயசோபை இருந்தபடி. “ஸௌகுமார்யம்” பிராட்டியு மிளைய பெருமானுமடுத்துப் பார்க்கவும் பொறாதிருக்கை. “ஸுவேஷதாம்” தாபஸ வேஷமிருந்தபடி. “தத்ருசர்விஸ்மிதா காரா:” விஸ்மிதாந்த:கரணராய்க் கொண்டு கண்டார்கள். “ராமஸ்ய வநவாஸிந:” அயோத்யா வாஸிகளுக்குக் கிடையாதது கிடீர், நெடுங்காலம் சரகிலை தின்று கிடந்த பலம் பெற்றார்களென்கிறான் ருஷி.

விளக்கம் - ” விண்ணுங்கடந்தும் பரப்பால் மிக்கு மற்றெப்பால் யவர்க்கும் மதிவிகற்பால் எண்ணுமிடத்ததுவோ எம்பிரான தெழில்நிறம்” என்று வரிசைப்படுத்திப் பொருள் கொள்ள வேண்டும். (மதிவிகற்பால்) - புத்தியில் உள்ள வேறுபாடு காரணமாக. அதாவது மனிதர்களின் புத்திக்கும், தேவர்களின் ஞானத்திற்கு வேறுபாடு உண்டு. இவ்விதம் வேறுபாடுகள் இருந்தாலும், அறிய இயலாத என்று கருத்து. எதனை அறிய இயலாத? தொடர்கிறார். (விண்ணுமித்யாதி) - ஸம்ஸாரிகளுக்குக் காரணமாக உள்ளவனாக, ஸர்வேச்வரனிடம் தன்னுடைய உற்பத்தி இடத்தைக் கொண்டவனாக, ஸர்வேச்வரன் மூலம் ஞானம் பெற்றவனாக உள்ள நான்முகன் தொடக்கமாக, முத்தர், நித்யர், ஆகியவர்களால் அறியப்படவல்லதோ? எது என்றால், எனக்கு

உபகாரம் பல செய்தபடி உள்ள ஸர்வேச்வரனின் ஸௌந்தர்யம். (எம்பிரான்) - இப்படிப்பட்ட அவன் தன்னுடைய அழகை ஆழ்வாராகிய தனக்கு எழுதி வைத்த உபகாரத்தைக் கொண்டாடுகிறார். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- மஹாபாரதம் மோக்ஷதர்மம் (187-4) - நக்ராஹ்ய: கேநசித் க்வசித் - யாராலும் எவ்விதத்தாலும் அளவிட இயலாதபடி உள்ளவன்
- கேநோபநிஷத் (1-2) - யஸ்யாமதம் தஸ்யமதம் - அவனை அறிய இயலாது என்றுள்ளவனால் அறியப்பட்டவன் ஆகிறான்; அவனை அறிந்தேன் என்றுள்ளவனால் அறியப்படாதவன் ஆகிறான்.

அடுத்து இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (1-12) - ரூபஸம்ஹநநம் லக்ஷ்மீம் ஸௌகுமார்யம் ஸுவேஷதாம் தத்ருசர்விஸ்மிதா காரா: ராமஸ்ய வநவாஸிந: - என்ற ச்லோகத்தை விவரணம் செய்கிறார். இதன் பொருள் - கானகத்திலேயே எப்போதும் வாசம் செய்யும் அந்த முனிவர்கள், இராமனின் அழகான தோற்றப்பொலிவு, திருமேனி, மென்மை, அவயவர்களின் அமைப்பு ஆகியவற்றை வியந்து நோக்கி, ஆனந்தம் அடைந்தனர் - என்பதாகும். ஸௌகுமார்யம் என்றால் சீதையும் லக்ஷ்மணனும் உற்று நோக்கினால் கூட வாடிவிடும்படியாக உள்ள இராமனின் திருமேனி. அதாவது அயோத்தியில் வசிப்பவர்களுக்குக் கூடக் கிட்டாத இந்தப் பேறு, நீண்டகாலம் கானகத்தில் வசித்த இவர்கள் பெற்றனர் என்று வால்மீகி முனிவர் உரைக்கிறார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்